

Eva antkowiak

Fra: "Eva antkowiak" <antko@mail.tele.dk>
Til: "sms a/s" <sms.as@mail.dk>
Sendt: 16. november 2011 17:46
Emne: SMÅ EPISODER PÅ LIVETS VEJ

SMÅ EPISODER PÅ LIVETS VEJ.

1.

Bulbjerg er et højt sted, vist 47 m over Jammerbugten. Der sad mine forældre i maj 1924 med nogle venner og spiste frokost, mens jeg traskede rundt på mine halvandet år gamle ben. Pludselig var jeg der ikke - men var nede på stranden. Om jeg rutschede eller trillede ved jeg ikke, kun at jeg ikke slog mig. Det eneste, jeg husker, er, at jeg var alene i hele verden med min lille røde sandskovl i hånden. Det tog sin tid, før de voksne kom, men jeg græd vist ikke - der var jo ingen tilhørere.

Godt begyndt! Og lærerigt for mine forældre!

2.

Mor og jeg gik tur i Aldershvile Slotspark, som hørte med til vores sommerbolig. Pludselig kom lillasorte skyer susende hen over himlen. Vi løb, og vi skulle kun er par hundrede meter, men tordenvejret overhalede os og flækkede med et kæmpedrøn et stort gammelt træ,

som segnede om. Det var jeg vist også nær ved, for jeg stod som sømmet fast til stedet. Til sidst løb mor op til huset, og onkel Viggo måtte komme og smide mig store unge på 9 - 10 år over skulderen.

Efter at have set lynets kræfter er jeg altid bange i tordenvejr.

3.

Som barn havde jeg 2 yndlingslege. Den ene var at løbe længst ud på isen mod det åbne vand. Den anden var, hvem tør løbe sidst over, når linie 9 kom.

Det kunne der siges meget om, og det blev der.

Heller ikke helt almindeligt var det at hente en tabt tennisbold nede i en gård med schæferhunde på vagt. Vi spillede "tennis" om aftenen nede i gården til vores lejlighed på Strandboulevarden. En helt ny bold fløj over en mur på cirka 3 meter ned i Magasins

garager, som var forsvarligt aflukket om aftenen, og 6-7 hunde var sluppet ud af deres hundegård for at holde vagt. En stor dreng satte en stige op ad muren, og jeg kravlede op på taget af et cykelskur, mens han svingede stigen ned til hundene, som blev eddikesure. Uden betænkning kravlede jeg nedad, og et par af hundene opad. De kunne let at trukket mig ned til en gang natmad, men de gjorde det ikke. Jeg snakkede til dem som et vandfald om, hvor søde de var og rare små vovser. De holdt op med at gø, og jeg gik langsomt hen til bolden og samlede den op. Jeg havde en fornemmelse af, at det syntes de ikke om - ørerne vendte forkert - så jeg gik baglæns og uendelig langsomt mod stigen, mens jeg roste de dygtige hunde til skyerne. Det var lidt svært at gå baglæns op ad stigen, men det gik fint. Jeg for op i vores køkken og fandt en masse kiks og småkager til hundene som tak.

Efter den tid havde jeg lidt af en berømmelse blandt de andre børn. Min trang til drama og spænding var stor. På min fødselsdag løb vi nede i gården og legede. Jeg var sur på viceværten, fordi han forbød os at løbe på rulleskøjter i gården. Det gjorde vi alligevel hver dag! På min fødselsdag så vi ham stå ved fyret i fyrkælderen. Vinduet var åbent, for han havde lige fået koks. Vi samlede koks op og smed efter ham. Så sagde han MØGUNGER og løb mod trappen. Vi styrtede straks af sted oppe i gården. Dem med de korte ben halede vi med hen mod køkkentrappen og op til første sal. Han var kun en trappeomdrejning bag os, da vi halede den sidste ind. Det gav EN HEL DEL BALLADE til mig og vin til viceværten.

4.

Min onkel købte en sejler i Sønderborg i 1939. Han ville sejle den til København med sin sømand, som altid var med og så mig. Det var godt nok efterårsferie, men der var krig, og far havde hørt om miner ud for de tyske havne, så han sagde først nej - men efter overtalelse ja. I Sønderborg blev handelen afsluttet med flæsketeg og vin hos byens store slagtermester, som solgte båden. Der var et kæmpebillede på væggen af Hitler. Jeg spurgte, om det var en i familien. Det var det ikke. Vi købte masser af mad, frugt og kage. Jeg skulle være kok! Det blev nu kun til at række frugt op til onkel og sømanden, for det blæste op mere og mere. Efterhånden gik næsten

alt i stykker: sejl og mast og rør og så lige radio Lyngby.

Fars ord om minerne strejfede lige mine tanker, men for øvrigt var det da lige meget, om vi druknede eller røg i luften. Underligt nok faldt jeg i søvn og vågnede ved, at jeg var ved at blive viklet ind i et rødt tæppe, som de har på sygehusene. Jeg må altså være syg, tænkte jeg. Gud ved, hvad jeg fejler. Vi var drevet ind mod Fehmern,

og det var lykkedes ved hjælp af lodder og trisser at få skibet i havn.

Mærkeligt nok, husker jeg ikke, at jeg var særligt bange!

5.

Da Jørgen var født, var der blevet mere vasketøj, og det var lykkedes at gøre den gamle vaskemaskine elektrisk, hvad der sparede for meget arbejde. Man startede den ved at sætte et stik i kontakten i loftet. Der var meget vådt på gulvet, da jeg stående i en våd sø ville starte. Det gav et meget kraftigt stød og en tyk rød streg op ad armen. Et par sekunder var verden yderst uhyggelig.

Heldigvis er tidens vaskemaskiner lidt anderledes konstrueret.

6.

Føde børn regner jeg ikke med i de har lid farlige episoder. Det var spændende - og det gør da mere ondt at gå til en energisk tandlæge.

7.

Ride ville jeg altid gerne og falde af - tja, det hører jo med, nåå man vil prøve at springe og den slags. I ridehallen i Odense så jeg den fineste hest, jeg har været tæt på. Den tilhørte købmand Jacobsen, som solgte sin forretning til det nuværende Magasin.

Alt hestens tilbehør var det fineste fine - - og så en dag dristede jeg mig til at spørge, om jeg måtte prøve en enkelt lille runde. Jeg fik lov, og imens sad Jacobsen og ridelæreren og drak en øl inde ved siden af. Hesten virkede søvnig og helt rolig, mens jeg fik den klædt ud i dens fine udstyr. Jeg kom op på og ville til at stramme sadlen, som var for løs, men først lige stille min ur.

Jeg vågnede op nede på gulvet lige midt imellem hestens ben. Jeg tabte lysten til at kravle ud, for når den elegant kunne sende mig på

gulvet, var den sikkert ikke bleg for et par afskedsspark. Det lykkedes ridelæreren at få mig ud, men købmand Jacobsen, som i virkeligheden var lidt bange for sin hest, skulle ikke have nogen ridetur den dag.

8.

En dag var jeg i Odense med to børn plus en legekammerat og en hund bagi, og foran vores barnepige med mindste lille barn. Jeg havde hentet den fra værkstedet, og mekanikeren var ikke helt tilfreds med en eller anden indstilling. Vi standsede ved en bager og købte et franskbrød. Vi kunne ikke starte. En betjent ville hjælpe og sagde hovedrystende KVINDER, mens han heller ikke kunne. Bilen var en HUMBER PULLMAN SALOON og ikke nem at omgås. Pludselig startede den, og vi kørte hen mod et sted, hvor vi skulle krydse nogle togs Skinner. Klokken var næsten 18, og jeg vidste, at så er toget ved at være der. Da hele Saxovejbyggeriet var i fuld gang skinnede masser af runde lamper og kunne let være toget. Jeg bad vores søn rulle vinduet ned, for toget skulle give lyd. Det gjorde det ikke, men en af de runde lamper bevægede sig - og det var toget.

UD! Lød ordren. Bagi sprang vores børn ud lynhurtigt, men legekammeraten gjorde ikke. Vor søn snurrede rundt og fik fat i kraven på ham og fik ham ud. Hunden forsvandt - den havde fået nok! Foran greb jeg mit lille barn så voldsomt, at tæppet om hende gik i stykker - - og så franskbrødet i handskerummet. Vi var ude! Det vil sige, vores unge pige, som var søster til legekammeraten, der heller ikke ville ud, fik en køretur på mange meter siddende på forskærmen nærmest. Vi andre lå i en stor klump oven på hinanden og skulede til toget, der rejste sig på bagbenene og lavede et festfyrværkeri af gnister med meget larmende baggrundsmusik. Vi sprang hen til den unge pige, som tydeligt var ved at gå i chok, mens hun sagde, at hun havde brækket ryggen og begge ben. Men da hun rejste sig uden besvær, sagde jeg FANG HUNDEN! Og hun for af sted efter den.

Slutresultatet var, at alle var uskadte. HUMBER bilen var 1 meter høj og ville aldrig kunne starte igen.

Om aftenen kom journalister - også fra udlandet, og det reddede franskbrød kom i avisen.

Men - en traktorfører, som et andet tog ramte samme dag, døde på stedet og fik næsten ingen omtale.

Jeg blev sagsøgt af DSB, som ville have penge til et nyt lokomotiv. Jeg blev frikendt, fordi togføreren ikke havde fløjtet og havde kørt 20 km for hurtigt. Man spurgte, hvorfor jeg var standset på skinnerne og ikke forsøgte at starte, men den motorsagkyndige sagde, at det ville en mand have gjort, og det ville have været den visse død.

9.

Jeg kørte hjem til Odense fra Polen. Det er en lang tur i ét stræk. Man kan godt blive søvnig, og det gjorde jeg. Ja, mere end det, jeg sov. Vågnede ved banegården i Hamburg kl. 3 om natten, fordi min hjulkapsel fra venstre baghjul trillede ind i en lygtepæl på venstre side.

Det var meget uhyggeligt at vågne på den måde.

10.

Totalskade har jeg prøvet to gange.

Anden gang i bil med 3 døtre ikke langt fra Berlin. Det blev pludselig glat, og vi røg ind i et træ. Taget foldede sig og dannede en kniv, som skar hul i mit hoved. Jane, som sad foran med et bolcheglas ved siden af sig, blev skåret af glasskår. Vi kom til et hospital i Berlin, hvor det eneste, de tilbød os, var pebermyntete, som smager afskyeligt. Det fik palmerne. Jane og jeg blev syet sammen. Det gjorde ondt. Vi blev ikke bedøvet. Jeg blev syet først og sagde trøstende til Jane, at det ikke gjorde ondt. Hun spurte straks, hvorfor jeg så vred mig sådan. Lotte var så træt, at jeg bad om noget, hun kunne ligge på. Det blev nærmest et strygebræt - så måtte jeg stå op, for at hun ikke skulle trille ned. Jeg havde brændende hovedpine, men i DDR skulle man ikke være så pivot.

10.

Tre gange har jeg prøvet at køre rigtig hurtigt med en ambulance - og nået det! Den ene gang var det en moderkage, som man kun delvist havde halet ud.

Anden gang skulle Edmund rejse til Als for at begynde på Danfoss som markedsforsker. Lone skulle holde sin fødselsdag og havde inviteret klassen. Så blev jeg syg med forfærdelige smerter og kørt til Usseø.

sygehus. Her ville man efter nogle dage operere mig for galdesten. Jeg nægtede. Så sagde de FARVEL OG PÅ EGET ANSVAR. Det blev en streng tur at gå fra Usserød til Rungsted. Undervejs hvilede jeg ved at klamre mig til lygtepæle.

Lone var ulykkelig over at skulle aflyse fødselsdagen. Heldigvis gjorde Jane det for hende. Dejligt med en god søster.

Edmund var rejst dagen før, for han skulle begynde på Danfoss.

Tilbage var Jane og jeg. Smerter kom i vilde anfald. Jane blev bange og ringede efter far, som startede fra Als med det samme. Turen mod Als var slem, og jeg havde det meget dårligt. En landsbylæge fra Guderup kom med det samme, og han kunne finde ud af, hvad der var galt i modsætning til Usserød sygehus.

Så fulgte næste ambulancetur med fuld udrykning. Jeg var overbevist om, at jeg var helt færdig, for jeg kunne ingenting mere, og syn og hørelse forsvandt. I Sønderborg kom en dygtig læge til stede. Hun opererede med det samme, og få dage efter var jeg på benene igen.

Det var extrauterin graviditet - desværre! Og den er farlig!

Mere ambulancetur med fuld udrykning. Vi var i Algier for at besøge Lucia og Przmek. For at få et indtryk af de små byer kørte vi langt omkring ude i ørkenen. Da vi fløj hjem, mærkede jeg et par smertejag og næste dag gik det helt galt. I fuld fart mod Sønderborg, livsfare, operation for extrauterin graviditet for anden gang. Men det helt slemme havde været, hvis sprængningen var sket i den algierske ørken. Det helt gode var, at vi fik Maria mellem de to operationer.

Ja, en enkelt udrykningstur blev det til, da jeg skilte to schæfere, som sloges om et ben. Ambulancen var rød af blod, men de nåede det. Jeg skiller ikke mere hunde i slagsmål!

11.

På rejse kan man opleve lidt af hvert. Vi skulle til USA med Lotte og Maria og havde valgt Iceland Air. Aldrig har jeg oplevet, at en maskine er så længe om at lette sig. Det var, som gik den op ad meget brede trapper og samlede mod til næste trin. Jeg sad ved siden af Lotte, som bestemt ikke kunne lide det. Jeg sad bag avisen for at gøre Lotte mindre bange. Men hun opdagede, at jeg "læste" på samme sted. Lotte sagde SKAL DEN GØRE SÅDAN? Min tanke

var, at den var for tung, fordi vi var for fede og for mange ombord. Det sagde jeg nu ikke til Lotte. Maria sad sammen med far, og han tager alt i en flyvemaskine roligt, så hun undrede sig bare. Endelig kom den op. Nu var det spændende, om den også skulle ned ad trapper - nej, den gled fint ned som enhver ordentlig maskine.

12.

Flere rædsler! Vi var i Jugoslavien og boede ved en sø i Titos gamle sommervilla. Det var et forretningsmøde om lørdagen, og søndag var fri. Vi tog vores badetøj og tog en svømmetur. Der lå en ø ude i vandet cirka 1 km ude. Der skulle vi ud. Men afstande i vand snyder, og der var 2 km ud til den. En anden overraskelse var, at vandet blev rigtig koldt ude på midten - måske 12 - 14 grader, selv om det var sommer. Vi fik senere at vide, at det skyldtes dybden, som nogle steder var omkring 3 km. Og jeg, der helst svømmer, hvor jeg kan bunde! Ude på øen sad nogle tyskere på trappetrin, og de sagde, at de, der kunne svømme ud til øen skulle ønske sig noget, for det ville gå i opfyldelse. Jeg ønskede, at vi ville komme levende tilbage igen.

Vi startede. Og nu var det rigtig hårde vilkår. Vi var lidt trætte, og vi svømmede i en anden bane, hvor vandet var end nu koldere og med lumske hvirvler, der sugede nedad. På et tidspunkt fik jeg en svag fornemmelse af krampe i det ene ben. Edmund sagde, at jeg skulle slappe af og flyde på ryggen. Udmærket råd, men strømmen førte tilbage mod øen. Jeg svømmede videre nær Edmund og meget, meget bange for sugehullerne. Hvordan vi klarede det, ved jeg ikke, men det gjorde vi.

Under frokosten kom stedets chauffeur farende ind og sagde, at vi skulle af sted NU. De havde set forkert på afgangstider fra lufthavnen. Vi kastede vore ting ned i kufferterne og for ned til bilen, der straks drønedes hen ad vejen med fuld udrykningsfart. Det kunne endda gå, men i byerne røg vi rask væk op på fortovet, og folk trykkede sig op ad murene. I en rundkørsel kørte han den gale vej rundt. Det sinkede os, for han skulle også true og råbe ad de modgående, der skældte os ud. Vi nåede flyet og var i sikkerhed. Troede vi da! Men tordenvejr brød og lynene jagtede os. Det glimtede helt vildt i vingerne - men vi nåede da Hamborg.

Det var en trættende dag.

13.

Jeg fløj hjem fra Zürich. Dejlig flyvetur i smukt vejr, men med nogen blæst. Vi kom til Kastrup. Til min undren sprang der porte op I massevis, og brandbiler kørte ud. Det måtte vel være en øvelse. Så blev det sagt, at vi nok ville lande hårdt på grund af slemme kastevinde, så der var nogle forholdsregler. Vi landede halvt på græs og halvt på landingsbanen. Det var OS, brandbilerne var kørt ud til, for vi kunne være væltet og begyndt at brænde.

14.

På HAWAII flyver man fra ø til ø på organiserede ture for at se mest muligt. Da vi var der, var maskinerne gamle, og piloterne var piloter fra krigens tid. På et tidspunkt bad piloten om en mand ville hjælpe med ved håndkraft at dreje hjulene ned, for de sad fast. Nej, nej! Du er alt for stærk. Du rykker kæden over, og så er vi på den. En mindre stærk fik klaret problemet. Men kæden så meget spinkel ud, faktisk var det en cyklekæde. Da vi nærmede os den lille lufthavn, vippede vi stærkt fra side til side. Piloten forklarede, at det var fordi, radioen var såmænd bare gået i stykker, og de skulle jo vide, at vi kom ned. Vi spiste frokost, og da vi kom til maskinen igen, sagde piloten stolt NU ER ALT I ORDEN. JEG HAR LAVET DEN SELV.

15.

Vi var i USA og skulle mellemlande i Boston, før vi fortsatte mod København. Mellemlanding kan man næsten ikke kalde det - nærmere at vi faldt nogle meter ned. En rigtig grim fornemmelse. Godt nok lyste en ung mand rundt om og konstaterede, at alt var ok. Det var en meget utryk undersøgelse - og vi skulle lige ud over Atlanten. Da piloten stod af, gjorde vi det samme. Måske skulle piloten have fri, og måske sad diverse bolte fast, men vi fik en dejlig dag i Boston.

16.

En flyvetur i Polen i en privatejet dansk jet blev højdepunktet af gru.

Vi startede i Poznan. Ombord var nogle danske entreprenører, en polak og mig. Edmund skulle en anden vej. Vi skulle til Szczecin. Jeg sad ved siden af piloten og sørgede stolt for radiokontakten. Da jeg kaldte lufthavnen, blev der sagt et par ord og lagt på. Jeg kaldte og kaldte og endelig kom en engelsktalende, der fortalte os, at lufthavnen var lukket og blevet militærflughavn. Poznan havde lavet en fejl. Vi fik anvist en anden lufthavn som eneste mulighed. Piloten regnede på afstand og brændstof. Vi kontaktede Kastrup, som sagde, at vi var nødt til at flyve til Bornholm. Det hørte polakkerne og sagde DREJER I UDOVER ØSTERSØEN, SENDER VI EN JAGER EFTER, FOR I HAR EN POLAK OMBORD.

Det lød slet ikke, som om det var noget, han sagde for sjov.

Piloten fløj med den hastighed, der bruger mindst brændstof og ind imellem med en vinge op ad og en vinge ned ad for at mindske luftmodstanden.

Da vi nærmede os den angivne lufthavn, stod brændstofviseren fast på NUL. Vi svævede nærmest ned. Og piloten, som aldrig drikker alkohol, fløj ind i baren og fik et ølglass vodka.

17.

Jeg kørte lige så stille i grøften nær Kullerup, men endte på hovedet med hjulene opad. Det var der ikke noget slemt ved. Men hvor var det svært at komme ud. For at rulle vinduet ned, skulle det rulles op, og sne væltede ind. Det tog næsten en halv time at klatre ud, for ingen hjælpere kom forbi. En overgang sad jeg totalt fast og kunne hverken komme frem eller tilbage.

Jeg bryder mig ikke om sne og is. Det gør jeg altså ikke.